‘Kıyametin kopacağını bilseniz elinizdeki fidanı dikiniz’ Hadis-i Şerifi

İstanbul’dan okuyucumuz: “Kıyametin kopacağını bilseniz elinizdeki fidanı dikiniz” hadisini açıklar mısınız?”

İslâmiyet şefkat dinidir. İslâm peygamberi Hazret-i Muhammed (asm) âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. İslâm Dininin canlılara şefkati, merhameti ve hizmeti el üstünde tutması ve teşvik etmesi, Allah’ın birer masnûu olan canlıların başıboş olmadıklarını, tesadüf oyuncağı olmadıklarını, kıymetsiz bulunmadıklarını ve Hâlık Teâlâ’nın her bir can ve yürek sahibine birinci derecede ehemmiyet verdiğinin birer tescilidir. “Merhamet etmeyene merhamet olunmaz”1 hadisinde veya kuyu başında susuzluktan toprak yiyen bir köpeğe kuyudan su çıkarıp su veren günahkâr bir adamın sırf bu merhametinden dolayı bağışlanmasında2 bu merhamete önemle vurgu vardır.

Dinimizde sıla-i rahim önemli farzlardandır. Yani en yakından en uzağa bütün canlılara şefkat ve merhamet duymak Allah’ın emridir. Bir ağaç dikmeyi veya bir yaş ağaca bakmayı ya da bağlarda, bahçelerde yeşil bitkilerin yaşaması ve gelişmesi için hizmet etmeyi başka kategoride değerlendiremeyiz.

Yani bir ağaç veya fidan bir canlıdır. Onun hayatı toprağa kavuştuğu anda başlar. Ona duyulan merhamet ve ona yapılan sıla, onu toprakla buluşturmaktır. Can çekişen bir balık için deniz ne ise, havasız bir ortamda ölüme terk edilen insan için temiz hava ne ise, ağaç için toprak da odur. Ağaçlar toprakla buluşunca hayat bulurlar, toprakla birleşince gülümserler, toprakla buluşunca Sânî-i Kerimlerini bir başka tesbih ve tazim ederler, Allah’ı zikrederler, toprakla buluşunca çiçek açarlar ve meyveye dururlar.

Kıyametin kopması Cenâb-ı Hakk’ın emri ve iradesi üzerine vâki olacağı bildirilen, tamamen bizim dışımızda bir vakıadır. Oysa bir fidan dikmek, bir canı toprakla buluşturmak, bir ağacı güldürmek bizim amelimizdir. Çoğu zaman bizim elimizdedir. Biz kıyamet de kopsa, elimizde imkân varsa, amelimizden vazgeçmeyiz. Bizim için fazilet, sevap ve şeref, bizim amelimizdedir.

Dipnotlar:

1- Riyâzü’s-Sâlihîn, 225

2- Riyâzü’s-Sâlihîn, 126